

Sygn. akt *XVII AmE 63/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Dariusz Dąbrowski</i>
Protokolant:	Sekretarz sądowy Wioleta Żochowska

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) *spółki jawnej (...) w D.*

przeciwko *Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki*

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 31 grudnia 2014 roku Nr (...)

orzeka:

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od powoda (...) spółki jawnej (...) w D. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt *XVII AmE 63/15*

UZASADNIENIE

Decyzją (...) z 31 grudnia 2014 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (zwany dalej „Prezesem URE”) na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w związku z art. 56 ust. 2 pkt 1, ust. 3 i ust. 6 oraz art. 30 ustawy - Prawo energetyczne oraz art. 104 k.p.a. po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy - (...) Spółka jawna z siedzibą w miejscowości D., gm. O., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), orzekł że:

1 przedsiębiorca - (...) Spółka jawna z siedzibą w miejscowości D., gm. O., posiadający numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), naruszył warunek 2.2.3. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej mu decyzją z dnia 26 maja 2009 r. nr (...), zmienioną decyzją z dnia 1 marca 2010 r. Nr (...) oraz decyzją z dnia 14 czerwca 2010 roku nr (...), w ten sposób, że czynił przedmiotem obrotu w grudniu 2012 r., poprzez stację paliw zlokalizowaną w R., przy ul. (...), olej napędowy niespełniający wymagań jakościowych określonych przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z 9 grudnia 2008 roku w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych,

2. za działania opisane w pkt 1 wymierzył przedsiębiorcy - (...) Spółka jawna z siedzibą w miejscowości D., gm. O., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), karę pieniężną w wysokości 40.000 zł (słownie: czterdzieści tysięcy złotych), co stanowi (...) przychodów z działalności koncesjonowanej uzyskanych przez ww. przedsiębiorcę w 2013 roku.

W odwołaniu od przedmiotowej decyzji, powód (...) Spółka jawna z siedzibą w D. (zwany dalej również Spółka lub (...)) zaskarżył ww. decyzję w całości i wniósł o jej uchylenie ewentualnie o zmianę decyzji w części dotyczącej orzeczonej kary poprzez odstąpienie od ukarania bądź znaczne obniżenie kary.

Powód przedmiotowej decyzji zarzucił:

1. naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy Prawo energetyczne poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że Koncesjonariusz naruszył punkt 2.2.3 udzielonej mu koncesji, w sytuacji gdy nie doszło do naruszenia obowiązków, których autonomicznym źródłem jest wskazana decyzja.

2. naruszenie art. 7 i 77 k.p.a. w związku z art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. przez wydanie rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie pomimo nie zakończenia postępowania toczącego się przed Urzędem Celnym w R. a dotyczącym ustaleń faktycznych stanowiących podstawę wydania przedmiotowej decyzji,

3. naruszenie art. 7, 77 i 80 k.p.a. w związku z art. 56 ust. 6 ustawy Prawo energetyczne, polegające na nieprawidłowej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego a w konsekwencji błędne przyjęcie, iż społeczna szkodliwość czynu była znaczna, zaś naruszenia dokonano w skutek nie dochowania należytej staranności co wskazuje na znaczny stopień zawinienia, nieuwzględnianie rzeczywistej sytuacji finansowej Koncesjonariusza, a w szczególności pominięcie faktu, iż obrotem olejem napędowym stanowi jedynie niewielka część działalności powoda, zaś w zasadzie $\frac{3}{4}$ przychodu z działalności Spółki ma swoje źródło w sprzedaży gazu.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania. Pozwany podtrzymał swoje stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji i odniósł się do twierdzeń powoda zawartych w odwołaniu, wskazując, iż po ponownym dokonaniu analizy sprawy oraz zarzutów powoda nie znalazł podstaw do zmiany lub uchylenia zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z 26 maja 2009 roku nr O (...), zmienioną decyzjami z 1 marca 2010 roku nr (...) oraz z 14 czerwca 2010 roku nr (...), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki udzielił powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi przedsiębiorcy na okres do 31 maja 2019 roku.

Pismem z 9 września 2013 roku, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów poinformował Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, że w toku czynności kontrolnych przeprowadzonych przez inspektorów reprezentujących (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej stwierdzono nieprawidłowości na eksploatowanej przez Koncesjonariusza stacji paliw zlokalizowanej w R., ul. (...), polegające na oferowaniu do sprzedaży przez Koncesjonariusza oleju napędowego nie spełniającego wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 9 grudnia 2008 roku w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych.

W toku kontroli przeprowadzonej 4 grudnia 2012 roku na ww. stacji paliw, pobrano próbkę podstawową oraz próbkę kontrolną oleju napędowego. Próbkę podstawową przekazano do akredytowanego (...) Laboratorium (...) z siedzibą w B., w celu zbadania zgodności parametrów jakościowych ww. paliwa, z wymaganiami zawartymi w przywołanym wyżej rozporządzeniu. W wyniku przeprowadzonych badań stwierdzono niezgodność parametru jakościowego badanego paliwa z normą określoną w obowiązujących przepisach. Z protokołu badań laboratoryjnych próbki podstawowej z 13 grudnia 2012 roku, nr (...), wynika, iż w badanej próbce oleju napędowego parametr temperatury zapłonu wynosił 45,0° C, podczas, gdy powinien, uwzględniając tolerancję wynikającą z przyjętej metody, badawczej, wynosić powyżej 52,9° C. Na wniosek Koncesjonariusza próbkę kontrolną oleju napędowego przekazano do akredytowanego

Laboratorium (...) w (...) Instytucie (...) z siedzibą w W.. Ze sprawozdania z badań laboratoryjnych wynika, iż w badanej próbce kontrolnej oleju napędowego parametr temperatury zapłonu wynosił 45,5° C, podczas, gdy powinien, uwzględniając tolerancję wynikającą z przyjętej metody badawczej, wynosić powyżej 52,9° C.

Pismem z 9 grudnia 2013 Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zawiadomił powoda o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia mu kary pieniężnej w związku z możliwością zaistnienia naruszenia warunku 2.2.3. udzielonej mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Jednocześnie, Prezes Urzędu wezwał Spółkę do złożenia szczegółowych wyjaśnień w tej sprawie oraz przesłanie uwierzytelnionych kopii dokumentów mających związek z ujawnionym naruszeniem objętym przedmiotowym postępowaniem.

Pismem z 27 grudnia 2013 roku Koncesjonariusz wniósł o zawieszenie prowadzonego postępowania do czasu zakończenia sprawy prowadzonej przez Urząd Celny w R. oraz przeprowadzenie dowodu z akt sprawy prowadzonej przez ten organ, wskazując m.in., iż w sprawie toczy się postępowanie mające na celu ustalenie stanu faktycznego w tym samym zakresie, to jest pochodzenia paliwa o zakwestionowanej jakości. Nadto do pisma powód załączył kopie dokumentów wskazujących na źródło pochodzenia paliwa będącego przedmiotem kontroli: fakturę VAT z 30 listopada 2012 roku, nr (...) wystawioną przez sprzedawcę - „(...)” Sp. z o.o.; dokument przewozowy - dowód wydania nr (...) partii oleju napędowego z Bazy paliw nr 1 w K. Operatora Logistycznego (...) oraz orzeczenie laboratoryjne nr (...) / 0 / 01 / 2012 z 28 listopada 2012 roku.

Postanowieniami z 4 marca 2014 roku nr (...) oraz (...), którego pouczenie zostało sprostowane postanowieniem z 12 marca 2014 roku nr (...), Prezes URE odmówił przeprowadzenia dowodu wskazanego w piśmie z 27 grudnia 2013 roku oraz zawieszenia prowadzonego postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej.

Pismem z 24 marca 2014 roku Koncesjonariusz wniósł zażalenie na postanowienie Prezesa URE z 4 marca 2014 roku nr (...), sprostowane postanowieniem z 12 marca 2014 roku nr (...).

Pismem z 4 marca 2014 roku nr (...), Prezes URE wezwał Spółkę do przedstawienia informacji i dokumentów dotyczących jego sytuacji finansowej, w tym w szczególności: sprawozdania finansowego sporządzonego na koniec 2013 roku oraz oświadczenia o osiągniętych w 2013 roku przychodach i dochodach (lub stracie) z działalności koncesjonowanej.

Pismem z 28 marca 2014 roku Koncesjonariusz przesłał sprawozdanie finansowe - bilans, rachunek zysków i strat oraz sprawozdanie z przepływu środków pieniężnych - sporządzone na koniec 2013 roku oraz oświadczenie, zgodnie z którymi odnotował na koniec 2013 roku przychody netto ze sprzedaży w wysokości (...) zł, zysk netto w wysokości (...) zł oraz przychody z działalności koncesjonowanej w wysokości (...) zł.

Pismem z 9 maja 2014 roku Prezes Urzędu zawiadomił Koncesjonariusza o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie, przy czym powód nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia do zapoznania się z aktami sprawy.

Postanowieniem z 28 lipca 2014 roku sygn. akt XVII Amz 23/14 Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów postanowił odrzucić zażalenie powodowej Spółki na postanowienie Prezesa URE z 4 marca 2014 roku nr (...).

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydał 31 grudnia 2014 roku przedmiotową Decyzję, od której powód wniósł skutecznie odwołanie zaskarżając ją w całości.

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów załączonych przez strony do pism procesowych oraz znajdujących się w aktach administracyjnych. Prawidłowości powyższych dowodów strony nie kwestionowały, a Sąd uznał je za w pełni wiarygodne.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, a wydaną przez pozwanego decyzję należy uznać za prawidłową i zgodną z obowiązującym prawem, zaś podnoszone przez powoda w odwołaniu zarzuty nie mogą skutkować jej zmianą, ani też jej uchyleniem.

Na wstępie należy podnieść, iż zarzut powoda dotyczący naruszenia przez Prezesa URE przepisów postępowania administracyjnego poprzez błędne ustalenie stanu faktycznego Sąd uznał za całkowicie bezzasadny, ponieważ nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych to nie mogą one być przedmiotem postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym.

Sąd rozpoznając sprawę z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu nie może ograniczać się do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowanie sądowe. Ewentualne naruszenie przepisów postępowania administracyjnego nie jest przedmiotem postępowania sądowego i nie stanowi samoistnej podstawy uchylenia decyzji w tym postępowaniu. Celem postępowania jest merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór powstający pomiędzy stronami dopiero po wydaniu zaskarżonej decyzji, a nie przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego. Wniesienie do Sądu odwołania od decyzji administracyjnej wszczyna dopiero cywilne, pierwszoinstancyjne postępowanie sądowe, w którym Sąd dokonuje własnych ustaleń, rozważając całokształt materiału dowodowego, na co wielokrotnie wskazywał tak Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, jak też Sąd Apelacyjny oraz Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach (np.: wyrok Sądu Najwyższy z 29 maja 1991 roku, sygn. akt III CRN 120/91, wyroku z 19 stycznia 2001 roku sygn. akt I CKN 1036/98, wyrok SOKiK z 18 lutego 2004 roku o sygn. akt XVII AmT 2/03).

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu według reguł kontradiktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowno-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowno-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy. Rolą Sądu jest ustalenie w oparciu o argumenty i dowody powołane przez strony, czy doszło do naruszenia przepisów ustawy, w jakim zakresie doszło do takiego naruszenia oraz czy środki zastosowane przez Prezesa Urzędu są zgodne z przepisami ustawy oraz wymogami zasady proporcjonalności.

Odnosząc się zaś do pozostałych twierdzeń podniesionych przez powoda w odwołaniu należy wskazać, iż stosownie do art. 32 ust. 1 pkt 4 ustawy –Prawo energetyczne, wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi wymaga uzyskania koncesji. Fakt reglamentowania określonej działalności oznacza poddanie jej szczególnym rygorom ze względu na konieczność ochrony pewnych dóbr oraz swoistą gwarancję Państwa, że działalność ta będzie prowadzona zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.

Konsekwencją naruszenia warunków koncesji jest sankcja przewidziana w art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy –Prawo energetyczne, w myśl którego, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, odpowiedzialność ponoszona na podstawie wskazanego powyżej przepisu ma charakter obiektywny i wynika z samego faktu naruszenia określonych norm prawnych – w tym przypadku norm prawa energetycznego (tak np. Sąd Najwyższy w uzasadnieniach wyroków z 4 listopada 2010 roku, sygn. akt III SK 21/10 oraz z 1 czerwca 2010 roku, sygn. akt III SK 5/10). Z tego też względu, odpowiedzialność ta istnieje w oderwaniu od winy, tj. dla ustalenia odpowiedzialności nie jest konieczne wykazanie zawinonego zachowania przedsiębiorcy, lecz wystarcza stwierdzenie faktu zaistnienia określonego naruszenia prawa tzn. bezprawności. Zatem przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy –Prawo energetyczne stanowi samodzielną podstawę do wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej za nieprzestrzeganie warunków udzielonej koncesji.

Stopień zawinienia podmiotu, który naruszył warunki koncesji uwzględnia się natomiast, w myśl art. 56 ust. 6 ustawy –Prawo energetyczne, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej. Wina nie jest więc przesłanką decydującą o samej zasadzie odpowiedzialności.

Odnosząc powyższe rozważania do okoliczności niniejszej sprawy należy stwierdzić, że zgodnie z warunkiem 2.2.3. udzielonej powodowi decyzją Prezesa URE z 26 maja 2009 roku nr o (...), zmienioną decyzjami z 1 marca 2010 roku nr (...) oraz z 14 czerwca 2010 roku nr (...) koncesji na obrót paliwami ciekłymi, powodowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami i wynikającymi z zawartych umów. Treść powołanego warunku koncesji w sposób wystarczająco precyzyjny i kompletny określa warunki, jakim powinno odpowiadać paliwo wprowadzane przez powoda do obrotu. Zdaniem Sądu, koncesja w sposób jednoznaczny wskazuje, że powód nie może czynić przedmiotem obrotu paliwa, które nie odpowiada normom jakościowym wynikającym z przepisów prawa.

Z dowodów zgromadzonych przez Prezesa URE w toku postępowania administracyjnego bezsprzecznie wynika, że w przypadkach opisanych w zaskarżonej decyzji, doszło do naruszenia przywołanego warunku 2.2.3. udzielonej powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Wyniki badań laboratoryjnych próbek paliwa, pobranych na stacji powoda w ramach kontroli przeprowadzonej przez Inspekcję Handlową 4 grudnia 2012 roku i w dniu 19 grudnia 2012 roku jednoznacznie wskazują na to, że olej napędowy, wprowadzony przez Koncesjonariusza do obrotu, nie spełniał wymogów jakościowych w zakresie parametru temperatury zapłonu. Fakt dopuszczenia się przez powoda zarzucanego mu naruszenia jest zatem faktem obiektywnym.

Oceniając subiektywny element zachowania powoda jakim jest zawinienie, należy stwierdzić, że to na powodzie, jako profesjonalście ciąży obowiązek stworzenia takiej organizacji działalności koncesjonowanej, która wykluczyłaby możliwość wprowadzenia do sprzedaży paliwa o jakości nie odpowiadającej normom określonym w rozporządzeniu Ministra Gospodarki w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych. Zaznaczenia wymaga przy tym, że przedsiębiorcy mają pełną swobodę w zakresie wyboru działań, które podejmą w celu wywiązania się z obowiązków koncesyjnych. Ryzyko wprowadzenia do sprzedaży paliwa o niewłaściwej jakości ciąży na przedsiębiorcy, który przyjmuje wobec swoich kontrahentów, którym je sprzedaje, odpowiedzialność za jego jakość, że sprzedawane paliwo spełnia normy jakościowe określone w obowiązujących przepisach. Przekroczenie w oleju napędowym wprowadzanym do obrotu przez powoda parametrów jakościowych naruszających normy, ma bezpośredni wpływ na środowisko, zdrowie ludzi oraz prawidłową pracę silników zamontowanych w pojazdach. Końcowy odbiorca paliwa nie może ponosić konsekwencji działania sprzedawcy, zwłaszcza z uwagi na fakt, iż ma on jeszcze mniejsze możliwości niż sprzedawca selekcyjonowania towaru pod względem zgodności z normami.

Należy w tym miejscu podkreślić, iż twierdzenie powoda jakoby posiadał on odpowiednie świadectwa jakości zakupionego paliwa wystawione przez renomowanego dostawcę paliwa oraz okazanie na potwierdzenie tej okoliczności posiadanych faktur i dokumentów, nie może zdaniem Sądu stanowić wystarczającej przesłanki do stwierdzenia, że zrobił on wszystko co możliwe, aby sprzedawać paliwo zgodne z normami jakościowymi. Świadectwa jakości paliwa jak również nabywanie go od renomowanego dostawcy paliw nie mogą stanowić jedynej formy zabezpieczenia w zakresie obrotem paliwami ciekłymi i być wystarczające dla dochowania zakazu obrotu paliwami ciekłymi niespełniającymi wymagań jakościowych. Powód jako przedsiębiorca koncesjonowany winien podjąć działania dalej idące, niż samo posiadanie świadectw jakości wystawionych przez dostawcę, gdyż oznaczają one jedynie zapewnienie producenta o jego jakości paliwa w chwili jego zakupu, a nie w chwili sprzedaży paliwa odbiorcom bezpośrednim.

Powyższe ustalenia prowadzą zatem do wniosku, że wprowadzając do obrotu paliwo, które nie spełniało norm jakości przewidzianych w przepisach prawa, powód naruszył warunki udzielonej mu koncesji. Istniały więc podstawy do wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej w oparciu o art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy –Prawo energetyczne.

Stosownie do treści art. 56 ust. 3 ustawy –Prawo energetyczne, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku

podatkowym. Natomiast zgodnie z dyrektywą wymiaru kary, zawartą w art. 56 ust. 6 ustawy –Prawo energetyczne, ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Podkreślenia wymaga, że powyższy przepis nie jest uprawniającym Prezesa URE do nałożenia kary pieniężnej, lecz obligującym go do jej wymierzenia w przypadku stwierdzenia okoliczności podlegających takiej sankcji. Kara pieniężna, o której mowa powyżej, ma pełnić funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a więc być zarówno realną, odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie przepisów, ale także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, zapobiegającym powtarzaniu nagannych zachowań.

Wymierzając powodowi karę Prezes Urzędu zobowiązany jest wziąć pod uwagę szereg okoliczności zarówno obciążających jaki i łagodzących, tak aby nakładana kara była zarówno jak najbardziej adekwatna do dokonanych przez stronę działań.

Zdaniem Sądu Prezes UKE rozważył wszelkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary, uwzględniając zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące, dokładnie opisując każdą z nich w uzasadnieniu decyzji.

Bezsporne jest, że przychód osiągnięty przez powoda z działalności koncesjonowanej w 2014 roku, to jest roku poprzedzającym nałożenie kary wyniósł (...) złotych. Nałożona kara w wysokości 40 000 zł stanowi zatem jedynie (...) uzyskanego przez powoda przychodu z działalności koncesjonowanej w 2013 roku. Zdaniem Sądu określona w takiej wysokości kara spełni swoje funkcje, a przede wszystkim funkcję dyscyplinującą, gdyż istnieje potencjalna możliwość jej nałożenia, a więc przedsiębiorca powinien tę okoliczność uwzględnić, jeżeli będzie chciał uchylić się od ustawowego obowiązku udzielania informacji, funkcję represyjną, gdyż nakładana jest za naruszenie ustawowego obowiązku udzielenia informacji, funkcję prewencyjną, gdyż ma zapobiegać podobnym naruszeniom w przyszłości i zniechęcić do naruszania prawa zarówno przedsiębiorcę, który nie spełnił omawianego obowiązku, jak i innych przedsiębiorców, a także funkcję edukacyjną, gdyż stanowi jeden z elementów uświadamiania przedsiębiorców co do ich ustawowych obowiązków. Tak ustalona kara jest w ocenie Sądu odpowiednia do stwierdzonego naruszenia, a jej wysokość w żaden sposób nie można uznać za przekraczający możliwości finansowe powoda.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie uznając je za bezzasadne.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu w oparciu o art. 98 k.p.c., w zw. z § 14 ust. 3 pkt. 2 w zw. z § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Dariusz Dąbrowski